

gør opmærksom paa, at naar Fattigloven bliver ret forstaaet af Befolkningen, saa vil Antallet af de Tilfælde vokse betydeligt, hvor der kan ydes og vil blive forlangt fri Lægehjælp. Da vil Distriktslægerenes Virksomhed stige ganske overordentligt. Jeg ser nu et godt Bærsel for Loven deri, at det ærede Medlem for Hornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem), der er saa vel inde i alt, hvad der angaar vore Lønningsforhold, har udtalt sig, som han gjorde om det foreliggende Lovforslag, idet jeg ikke deri saa nogen bestemt Opposition imod Lønnings-satserne, men kun en Angivelse af, at de skulle prøves og vejes paa den sædvanlige Bægtstaal, hvilket jo ogsaa er i sin fuldstændige Orden. Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (W. Dinesen) havde Betænkkeligheder med Hensyn til de Afforder, der undertiden er indgaaede og oftere indgaaes med privat praktiserende Læger. Jeg kender fuldstændig vel disse Overenskomster. De ere vistnok særlig brugte, naar Afstanden til Distriktslægen er stor, idet det der har vist sig at være mere praktisk at indlade sig med en Privatlæge. Men jeg skal i saa Henseende dog gøre opmærksom paa, at det er jo en aldeles frivillig Overenskomst mellem Sogneraadet og den vedkommende Læge. Er der ikke der taget tilbørligt Hensyn til Overkommelighed og til Pengespørgsmaalet, saa er det jo noget, der vel kan redresseres ved følgende Overenskomster, og det vil vel ogsaa i Almindelighed være overkommeligt for de Kommuner, der have indladt sig paa slikt. Mig forekomme ikke de Diæter, som skulle udredes af Kommunalvæsenet, og som ere angivne i § 3, at være for høje. Der kan jo tvistes om saadanne Talstørrelser, men de Forslag, der ere fremsatte her, til Forhøjelser forekomme mig fra mit Synspunkt at være passende og moderate.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg skal først tillade mig at bemærke, at naar der af den ærede første Taler i Dag blev gjort gældende, at paa de fleste Steder brugte man slet ikke Distriktslægerne til den Fattigpraksis eller den Praksis, her er Tale om, beror det paa en fuldstændig Misforstaaelse. Saa vidt jeg erindrer, er Forholdet det, at omtrent Halvdelen af Landets Kommuner bruge privat engagerede Læger, men det falder ikke sammen med, at kun omtrent Halvdelen af Distriktslægerne have den omtalte Praksis, tværtimod, de have alle sammen noget af den, mere eller mindre. Forholdet er det, at der jo til et Lægedistrikt hører mange Sogne, og de Sogne, som slutte

privat Afford med private Læger om Besørgelsen af Fattigpraksis, ere da Sogne, der ligge længst borte fra Distriktslægens Bopæl, og som derfor finde sig bedre tjente dermed end med at betale de Rejseomkostninger og de Diæter, der følge af, at Distriktslægen skal rejse en lang Vej for at komme hen til de paagældende Sogne. Det er Grunden. Det er ingenlunde Tilfældet, at de fleste Distriktslæger ikke have den her omhandlede Praksis. Det have mere eller mindre alle Distriktslæger; men der er en Del af de mere fjernliggende Sogne i Lægedistrikterne, som bruge andre Udveje. Her skal jeg da tillade mig at fremhæve det, som jeg takker den ærede Taler for, at han har gjort opmærksom paa, nemlig at Kommunerne over for disse privat praktiserende Læger i Reglen har forhøjet Betalingen i Anledning af disse to Love. Det er jo netop det allerbedste Bevis paa Distriktslægerenes Villighedstrav, naar Kommunerne ved de private Afforder, som de have indgaaet med privat praktiserende Læger, uden nogen som helst ydre Trang, blot af Villighedshensyn, have fundet, at disse to Love paaalagde disse Læger mere Arbejde, end de havde haft tidligere. Er det fundet rimeligt at forhøje deres Løn, er det jo en Betragtningssaaade, der ogsaa fuldstændig passer for Distriktslægerenes Vedkommende. Hvad Distriktslægerne angaar, er det mig ikke bekendt, og jeg betvivler det meget stærkt, at man nogetsteds skulde af Villighedsgrunde have betalt Distriktslægerne for den Fattigpraksis, her er Spørgsmaal om. Det har jeg ikke hørt noget om, og det ønsker jeg nok paavist Eksempler paa, før jeg kan indlade mig paa at tro det. Hvad angaar selve Spørgsmaalet om Distriktslægeinstitutionen, da tror jeg ikke, at det bliver muligt ved denne Sags Behandling at tage det store Spørgsmaal op. At affasse Distriktslægeinstitutionen helt og holden lader sig slet ikke gøre. Vi maa jo erindre, at Distriktslægevirksomheden jo er en dobbelt. Paa den ene Side har Distriktslægen ganske vist denne Fattigpraksis, om jeg maa bruge et kort Udtryk; det maa ikke blive misforstaaet, thi den Lægehjælp, der skal ydes efter disse ny Love, kan ikke betragtes som Fattigpraksis; men det vil altsaa ikke misforstaaes, naar jeg kalder denne Praksis med et Ord Fattigpraksis. Dette er den ene Side af Distriktslægevirksomheden, men den anden og meget vigtige Side ere de offentlige Forretninger, dels de Forretninger, de have i den offentlige Hygiejnes Interesse og ved Udførelsen af de Forholdsregler, som Epidemilovgivning og andre dertil hørende Love bestemme, dels tillige ogsaa de medico-legale Forretninger, Retslægefor-